

Arrest

nr. 267 634 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 / b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. WAEL *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot wettelijke samenwoning bij de stad Gent met B. S. Verzoeker verblijft op dat moment illegaal in het rijk. Het dossier wordt doorverwezen voor onderzoek naar de dienst schijnrelaties. Het dossier ligt hierna stil vanaf 5 november 2013 daar er tweemaal een negatieve woonstcontrole werd vastgesteld door de politie. Op 9 december 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op zijn opvolgingsafpraak bij de dienst burgerzaken van de stad Gent verklaart verzoeker geen problemen te willen en te zullen

terugkeren naar Albanië. Op 22 april 2014 doet de politie een woonstcontrole aangevraagd om na te gaan of verzoeker effectief vertrokken is van het laatst gekende adres ((...) 41). De ex-partner van verzoeker, die er nog steeds woont, verklaart dat verzoeker vertrokken is. Zij weet niet waarheen, ze hebben niet langer contact. Op 14 april 2021 wordt door de lokale politie van Merelbeke vastgesteld dat er een nieuw gezin woont op de (...) 488/101 te 9820 Merelbeke. Deze wonen daar nu een viertal maanden maar zijn er niet ingeschreven. Iedereen van het gezin verkeert in illegaal verblijf.

Verzoeker zou reeds 13 jaar in het rijk verblijven en zijn partner G. E. - wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X - al zeven jaar. Zij hebben intussen samen twee minderjarige dochtertjes, geboren in 2015 en 2018, die ook niet in het rijksregister zijn ingeschreven.

Op 19 juli 2021 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

De heer mevrouw :

naam en voornaam: G. D.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Rape, Puke

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,.' tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

|x| de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20. Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Aan de hand van liet paspoort kan betrokkene niet bewijzen dat hij de 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft: er staat een binnenkomststempel van 20/01/2021 en een binnenkomststempel van 10/05/2021 in het paspoort.

De bijhorende uitreisstempel van vóór 10/05/2021 ontbreekt echter waardoor er niet kan vastgesteld worden hoe lang betrokkene hier de vorige keer verbleven heeft.

Hel feit dat zijn minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel de schending aan van de rechten van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. De middelen worden als volgt toegelicht:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29

juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen : Aan de hand van het paspoort kan betrokkene niet bewijzen dat hij de 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft: er staat een binnenkomststempel van 20.01.2021 in het paspoort. De bijhorende uitreisstempel van vóór 10.05.2021 ontbreekt echter waardoor er niet kan worden vastgesteld worden hoe lang betrokkene hier de vorige keer verbleven heeft. Het feit dat zijn minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Deze absoluut ondermaats, er wordt in geen geval rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Zo wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2008 in België verblijft. Sinds 2014 verblijft hij hier met zijn vrouw en later twee kinderen, G. I. en C. waarvan de laatste in België is geboren. Deze kinderen zijn enkel de Nederlandse taal machtig en zijn enkel hier naar school gegaan. Verzoeker is perfect ingeburgerd en een voorbeeld voor velen. Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats. Verzoeker kan niet verstaan hoe dergelijke formalistische conclusie zo schaars kan worden beargumenteerd. Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd nu zij niet verwijst naar het feit dat de hele familie van verzoeker aanwezig is in België inclusief zijn kinderen die hier naar school gaan, zijnde:

- G. I. geboren op 02.10.2015
- G. C. geboren op 24.11.2018

Men gaat dus volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij kinderen heeft die hier schoolgaand zijn. Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig deze elementen te motiveren, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij. Een enkele verwijzing is uiteraard ondermaats. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partijen 7 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop zij reeds meerdere keren voor lange tijd zijn verbleven. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen: Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten. Intussen verblijft verzoekende partij reeds 13 jaar in ons land. Indien DVZ zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd zou zij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten hebben afgeleverd. Verzoekende partij is perfect Nederlandstalig en heeft zijn hele leven hier reeds uitgebouwd. Zijn dochters gaan hier naar school en zijn enkel de Nederlands taal machtig. Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken nu pas besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied. Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming? De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is. De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dit middel is derhalve gegrond. Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

III. **BESLUIT**

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot de aflevering van bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij.”

2.2. Artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid, worden uiteengezet. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij de 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft. Het motief luidt: *“Aan de hand van liet paspoort kan betrokkene niet bewijzen dat hij de 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft: er staat een binnenkomststempel van 20/01/2021 en een binnenkomststempel van 10/05/2021 in het paspoort. De bijhorende uitreisstempel van vóór 10/05/2021 ontbreekt echter waardoor er niet kan vastgesteld worden hoe lang betrokkene hier de vorige keer verbleven heeft.”* Verzoeker betwist voornoemd determinerend motief niet. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt bovendien als dusdanig bevestigd door verzoeker door te stellen dat hij al dertien jaar in het land verblijft.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat verzoekers *“minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan”*, hem en de kinderen niet automatisch recht op verblijf geeft.

Verzoeker brengt tegen voornoemd motief in dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij al dertien jaar in het land verblijft en perfect ingeburgerd is. Hij betoogt dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij nu pas overgaat tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat hij al dertien jaar in het land zou verblijven.

Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat op de verwerende partij een positieve verplichting rust op grond van artikel 8 van het EVRM. De Raad beklemtoont dat het gezins- en privéleven dat verzoeker in die tijd heeft opgebouwd zich volledig situeert in illegaal verblijf. Verzoeker was zich hiervan bewust, aangezien hij reeds in 2014 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft toen aan de diensten van de stad Gent verklaart geen problemen te willen en vrijwillig terug te willen keren naar Albanië. Na woonstcontrole werd vastgesteld dat verzoeker effectief niet meer in het land verbleef. Er kan ook om die reden geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden aangenomen. Verzoeker koestert ten onrechte een verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering. Er wordt de verwerende partij verweten dat er geen correcte belangenafweging werd gemaakt aangaande verzoekers gezinssituatie. Het betoog dat de verweerder een beslissing heeft genomen zonder correcte feitenbevinding en een belangenafweging is onjuist. Het gezinsleven van verzoeker wordt in de bestreden beslissing wel in overweging genomen. Dat het hier om slechts een summiere verwoording gaat, doet hier geen afbreuk aan. Er wordt door de gemachtigde geconcludeerd dat deze elementen niet hoeven te leiden tot een toelating om op het grondgebied te verblijven. Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. Ook het feit dat de kinderen van verzoeker naar school gaan in België, betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht. Wat betreft het betoog dat door een gedwongen terugkeer de kinderen zouden gescheiden worden van hun vertrouwde omgeving en dat dit een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat verzoeker niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De jonge leeftijd maakt dat kinderen zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RvV, nr. 145 827 van 21 mei 2015). Een terugkeer naar hun land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van verzoeker in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als

stabiel is te beschouwen. Verzoeker toont voorts niet aan dat zijn dochters “enkel” de Nederlands taal machtig zijn.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zijn belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er *in* se in om in het rijk te blijven, dit terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dit volgens de beschikbare gegevens ook nooit via de daarvoor bedoelde wettelijke procedures heeft trachten te doen.

De schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC